

A fost odată un moșneag și o babă și fiecare avea câte o fată. Fata babei era urâtă, leneșă și haină, în timp ce fata moșneagului era opusul ei: frumoasă, ascultătoare și harnică, bună de pus la rană. Cu toate acestea, tot ea era cea oropsită de sora cea rea și de mama ei vitregă. Cât era ziulica de lungă, nu stătea o clipă locului. Aduna lemne pentru foc din pădure, mergea la moară să aducă făina, gătea și îngrijea de animalele de lângă casă. Însă mama vitregă și fata ei cea slută tot nemulțumite erau. Când moșneagul venea din drumurile lui, baba îl toca într-una la cap, că fata lui e leneșă, că e obraznică și va prinde nărav și fata ei, așa că mai bine s-o trimită unde o ști în lume numai să n-o mai vadă în fața ochilor. Moșneagul, deși ținea la fata lui, de gura babei, ce să facă? Își cheamă fata și-i spune:

- Draga tatei, nu mai am liniște cu maică-ta din cauza ta! Ba că n-o ascuți, ba că nu muncești și îi întorci vorba; de aceea, du-te încotro vezi cu ochii, numai să nu mai am ceartă în casă.

Biata fată sărută mâna tatălui și cu ochii înlăcrimați pornește la drum. Merge ce merge pe un drum și deodată îi iese în cale o cățelușă oropsită, bolnavă și slabă de abia mai mergea. Cum o vede pe fată, îi zice:

- Fie-ți milă de mine, fată harnică și dă-mi și mie să mănânc și îngrijește-mă, că ți-oi fi și eu de ajutor vreodată.